

Dobromir Durczewski

Pudliszki, pow. Gostyń. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 8, 322-323

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JEZIORO BORZECZOWSKIE
pow. Stargard Gdański

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Łódzkiego

Badania prowadził mgr Wiesław Stępień przy współ-
udziale Klubu Płetwonurków "Moana" LOK Łódź.
Strażnica i wójtostwo XV-XVII w.

Celem badań podwodnych było odnalezienie oraz lokalizacja obiektów zabytkowych związanych ze strażnicą i wójtostwem, znajdującymi się dawniej na wyspie. Obszarem badań objęto dno jeziora wokół wyspy. Natrafiono na groblę, łączącą wyspę z brzegiem jeziora oraz na resztki drewnianych konstrukcji mostowych /głębokość 2 m/. Między resztkami pali natrafiono na liczne ułamki ceramiki /XVI-XVII w./ oraz na rumowisko cegieł. Na głębokości 10 m, w odległości 30 m od brzegu wyspy, odnaleziono łódź klepkową długości około 4 m, szerokości około 1,60 m, wypełnioną kamieniami. Od strony wschodniej wyspy na głębokości 2 m natrafiono na konstrukcje drewniane /obronne?/ oraz na resztki czołna drażonego.

PUDLISZKI, pow. Gostyń
Stanowisko 3

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Dobromir Durczewski. Finansował WKZ w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Osada obronna z II okresu epoki brązu.

Stanowisko położone jest wśród łąk, około 120 m na południowy-zachód od drogi z Pudliszek do Rokosowa, około 600 m na zachód od Pudliszek. Pozostałością po osadzie jest niskie wzniesienie terenowe - około 1 m ponad poziom łąk, ze słabo widocznymi na powierzchni wałami. Część zachodnia osady jest zupełnie zniszczona, a wewnątrz częściowo wybrane. Obiekt o kształcie owalnym posiadał wymiary 80 x 120 m. Badania miały charakter weryfikacyjno-ratowniczy.

Prace przeprowadzono w południowej części osady, przekopując wał oraz fragment wnętrza. Wykop miał długość 20 m a szerokość 2,5 m. Odsłonięto wał kamienny o szerokości 8,5 m i zachowanej wysokości 1,3 m. Środek i spąg wału zbudowany był z dużych kamieni dochodzących do średnicy 40 cm. Pod wałem na głębokości 1,4 m od powierzchni występował piasek jako całec, stanowiący również pierwotne podłoże we wnętrzu osady. Na małym odcinku badanego majdanu odkryto 2 paleniska kamienne oraz jamę. Jedno z palenisk o kształcie okrągłym miało średnicę 80 cm. Jama

w rzucie poziomym miała kształt owalny o wymiarach 60 x 105 cm, a w przekroju pionowym kształt nieckowaty. W jamie znaleziono rozcieracz kamienny.

Warstwa kulturowa we wnętrzu obiektu była słabo zachowana i zawierała bardzo małą ilość fragmentów naczyń i nieliczne kości zwierzęce. Występowała ona od powierzchni do głębokości średnio 40 cm. Nikła ilość zabytków ruchomych pozwala sądzić, że osada była stosunkowo krótko zamieszkała.

Na podstawie fragmentarycznie zachowanej ceramiki obiekt wydatowano roboczo na II okres epoki brązu.

SŁOSZEWY; pow. Brodnica

Katedra Archeologii
Uniwersytetu im. Mikołaja
Kopernika w Toruniu

Badania prowadzili mgr Marek Głazik, mgr Andrzej Kola i mgr Gerard Wilke /autorzy sprawozdania/. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Grodzisko późnośredniowieczne.

Badania miały charakter ratowniczy, w związku ze zniszczeniem części obiektu przez młodzież. Wydobyto tam wtedy znaczną ilość zabytków żelaznych, wśród których na szczególną uwagę zasługiwało 506 grotów beltów do kusz.

Grodzisko w Słoszewach położone jest około 10 km na południowy zachód od Brodnicy, 3 km od miejscowości Małki i około 250 m na północny zachód od meandrującej tu silnie rzeki Drwęcy. Bezpośrednio na północ od grodziska znajdują się zabudowania PGR Słoszewy, z których budynek pałacu usytuowany jest tuż przy zewnętrznej krawędzi fosy, odcinającej obiekt od pozostałego trzonu wysoczyzny morenowej. Majdan grodziska kształtu trapezowego, nieznacznie pofalowany; posiada rozmiary: długość około 65 m, większą szerokość około 45 m przy krawędzi północnej, i mniejszą około 30 m przy krawędzi południowej. U podnóża grodziska przebiega od jego strony południowej, wschodniej i zachodniej wał zaporowy o wysokości od 2 do 3 m, odcinający kulminację na której znajduje się obiekt, od pozostałej części cypla wzgórza morenowego.

Badania skoncentrowano przede wszystkim w rejonie zniszczenia. Przy wschodniej krawędzi majdanu, założono wykop badawczy o rozmiarach 4 x 8 m /wykop 1/. Drugi wykop o rozmiarach 3 x 10 m umiejscowiono u podnóża grodziska, lokalizując go na południowo-zachodnim odcinku wału zaporowego, przeciętego w tym miejscu współczesną drogą gospodarczą /wykop 2/.